

ขอได้ไหวรับ : ไอ้ไข่ วัดเจดีย์

อนุสรณ์ เรื่องมาก

บทนำ

ความเชื่อมักแฝงอยู่ในศาสนา ลัทธิ หรือกลุ่มชนต่างๆ ทั่วโลก ความเชื่อจึงเป็นการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างมนุษย์กับอำนาจศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์เชื่อว่าสามารถควบคุมหรือมีอิทธิพลเหนือวิถีทางของธรรมชาติและวิถีชีวิตของมนุษย์ จากความเชื่อจึงเกิดเป็นการขอพรหรือบนบานศาลกล่าวแก่สิ่งที่มีอำนาจและศักดิ์สิทธิ์ ส่วนการบนบานนี้ต่างจากการขอพรเนื่องจากไม่ต้องแก้บน แม้จะได้ผลตามที่ตนขอ หากแต่วัดเจดีย์ ตำบลฉลอง อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นสถานที่ซึ่งได้รับความนิยมนอกจากประชาชนทั่วสารทิศ ทั้งที่อยู่ในท้องถิ่นและจากต่างถิ่นต่างแดนแวะเวียนมากราบไหว้ บูชา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ ณ วัดเจดีย์ดังกล่าว ไม่ใช่พระพุทธรูปหรือรูปเคารพทางศาสนาอย่างที่พบในวัดอื่นๆ หากแต่เป็นไม้แกะสลักรูปเด็ก สวมแว่นตาดำ และชุดลายพรางอย่างทหาร หรือที่หลายคนเรียกว่า “ไอ้ไข่” เด็กวัดเจดีย์

ประวัติและตำนานของไอ้ไข่ วัดเจดีย์ ตำบลฉลอง อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ดังอย่างมาทั้งทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ และสื่อออนไลน์ รวมถึงมีตำนานความเชื่อจากหลากหลายแห่ง และประชาชนจากทั่วสารทิศที่เดินทางมายังวัดเจดีย์ ไอ้ไข่ ในการศึกษาโครงการครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงต้องการศึกษาประวัติและตำนานของไอ้ไข่ วัดเจดีย์ ซึ่งน่าจะมีประวัติและตำนานที่หลากหลาย ตลอดจนต้องการวิเคราะห์ความเชื่อเรื่องการบนบาน การแก้บน และผลจากการบนบานต่อไอ้ไข่ วัดเจดีย์ ตำบลฉลอง อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผลของการศึกษาจะนำไปสู่ความตระหนักรู้ในด้านความเชื่อ และเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้สนใจใช้เป็นประโยชน์ต่อไป

ประวัติและตำนานของไอ้ไข่ วัดเจดีย์ จากข้อมูลเอกสาร

๑. ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ : เทพแห่งสามัญชน

ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ : เทพแห่งสามัญชน เขียนโดย คำพ เกิดมีทรัพย์ กล่าวถึงประวัติและตำนานของไอ้ไข่ว่า เมื่อกาลล่วงมากกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว สถานที่แห่งนี้เป็นที่รกร้าง มีหลักฐานให้รู้ว่าเป็นที่วัดคือซากอิฐที่ปรักหักพัง และพระพุทธรูปที่ชาวบ้านเรียกว่า “ท่านเจ้าวัด” ยังคงหลงเหลืออยู่กับความศักดิ์สิทธิ์ของเด็กวัด สิ่งดังกล่าวคงอยู่ในหัวใจชาวบ้านผู้นับถือ มีการบนบานศาลกล่าวอย่างต่อเนื่อง กว่าร้อยละ ๙๙ ที่ได้ตั้งใจปรารถนา เมื่อสิ่งที่บนบานสัมฤทธิ์ผลก็มีคนเข้ามาแก่นที่วัดร้างแห่งนี้เป็นนิจ ท่านเจ้าอาวาสกล่าวต่อไปว่า ท่านเองก็อยากทราบประวัติเหมือนที่ญาติโยมพุทธบริษัทถามนั่นแหละ ท่านถามใครก็ไม่รู้ใครรู้ รู้แต่ว่าปู่ของปู่ หรือย่าของย่าๆ บอกว่าตรงนี้เป็นที่วัดมีเด็กเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำวัด แต่ท่านอาจารย์ก็ไม่ละความพยายาม สืบค้นเค้าคำเล่าความจากคนโน้นคนนี้มาปะติดปะต่อพอเป็นเรื่องราวว่า

“ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” ท่านเป็นลูกเต้าเหล่าใคร เกิดในสมัยไหนไม่มีข้อมูล เล่ากันว่า ในครั้งกระโน้น พระชรัทอง เป็นเจ้าอาวาสวัดเจดีย์ มีเด็กวัดซึ่งเป็นศิษย์คอยปรนนิบัติรับใช้ ๒ คน คนหนึ่งชื่อเหมียน อีกคนหนึ่งไม่ทราบชื่อ คนที่ไม่ทราบชื่อนั้นชาวบ้านเรียกกันว่า “ไอ้ไข่” “ไอ้ไข่” เป็นเด็กซุกซน แต่ชอบช่วยเหลือชาวบ้าน ไม่เกรงกลัวใคร มีความรู้ทางเวทมนตร์ คาถาอาคม มีลักษณะพิเศษเหนือกว่าเด็กธรรมดาทั่วๆ ไป

พระอาจารย์ทองเล่าต่อว่า ในตำนานเมืองนครกล่าวถึงเหตุการณ์ตอนเจ้าพระยาสิ้นเมือง มีห้องตรามายังเมือง “อลอง” (คำนี้ปรากฏท้องถิ่นยืนยันคำอ่านว่า หลอง) มีบันทึกว่า มาถึงเมือง อลอง แะพักหนึ่งคืน นมัสการสมภารของมีศิษย์เกาะกะชื่อว่า ไอ้ไข่ เล่ากันว่าหากชาวบ้านหมดปัญญาสามารถในเรื่องใดต้องนึกถึงไอ้ไข่เด็กวัด หรือไปออกปากให้ช่วยเหลือ เป็นอันต้องสำเร็จ จนถึงกันว่าเป็นเด็กที่มีความแปลกานุภาพพิเศษ สร้างความแปลกใจให้แก่ชาวบ้าน ถึงแม้ไอ้ไข่จะเป็นเด็กซุกซนแต่ก็ไม่มีใครเกลียดชัง กลับกลายเป็นเด็กที่ไปได้ทั่ว อยู่ในความระลึกของชาวบ้านตลอดมา และยังบ่งบอกว่าไอ้ไข่เป็นเด็กที่มีความจริงทั้งวาจาและจิตใจ ถือสัจจะเป็นหลัก สิ่งใดที่รับปากแล้วเป็นต้องทำได้ ถึงแม้บางครั้งเป็นเรื่องอันตรายก็ตาม บางคนเล่าว่าหากควายตัวใดไม่ยอมให้จับหรือพยศ หากไอ้ไข่รับปากจับให้แล้วเมื่อตอนเข้าไปใกล้ควายหากไอ้ไข่จับหางติดแล้ว ก็ไม่ยอมปล่อยเด็ดขาดไม่ว่าควายจะวิ่งอย่างไร ในที่สุดควายต้องละพยศยอมตกฤทธิ์ลงโดยสิ้นเชิง ไอ้ไข่ กลายเป็นเด็กที่คนยุคนั้นกล่าวขวัญกันไม่รู้จบ

ท่านสมภารรูปปัจจุบันเล่าเพิ่มเติมอีกว่า เมื่อท่านชรัทองชราภาพ ท่านชรัทองเห็นว่าวัดมีภัยทางศึกพม่าบุกเมืองนครแน่นอน วัดเจดีย์ ก็เป็นด่านหนึ่งที่พม่าบุก (ในสงคราม ๙ ท้า) เป็นเหตุให้ชาวบ้าน ชาววัดต่างหนีศึกพม่าไปคนละทิศละทาง (ความตรงนี้มีหลักฐานชื่อบ้านในละแวกใกล้เคียงรองรับ เช่น พุงสู่เมือง นาค่าย พุงเจ้าไชย เป็นต้น) ท่านสมภารทองเห็นดังนั้น จึงบอกให้ไอ้ไข่ช่วยรักษาวัดอย่าได้ทิ้งไปไหน (ความตรงนี้ ในสมัยรัชกาลที่ ๓ แห่งราชวงศ์จักรี เรียกคนที่รักษาว่า เลขา วัด มีการสักเลขเป็นเครื่องหมายไม่ต้องให้ทางการเกณฑ์ไพร่พลไปรบ) ท่านสมภารทองเองก็อยู่ปกป้องคุ้มครองรักษาวัดด้วยเช่นกัน

พระอธิการอภิธิต เจ้าอาวาสรูปปัจจุบันเล่าต่อว่า ไม่สามารถทราบได้ว่าท่านสมภารชรัทองมรณภาพเมื่อใด และไอ้ไข่มีชีวิตถึงสมัยไหน บ้างเล่าต่อๆ กันมาว่า หลังจากท่านชรัทองมรณภาพแล้ว ไอ้ไข่ก็เดินลงไปในสระน้ำหน้าวัด แล้วไม่ขึ้นมาให้ใครเห็นอีกเลย แต่วันดีคืนดีแม้ในปัจจุบัน ยังมีคนเห็นเด็กวิ่งเล่นในวัดหรือปรากฏร่างเด็กให้เห็น หรือมีเสียงเด็กให้ได้ยิน หรือปรากฏแก่ผู้ที่มาอนวัดเจดีย์แบบครึ่งหลับครึ่งตื่น

มาก

ร้างล้มพันภาพ
พลเหนือวิถีทาง
ที่มนุษย์เชื่อว่ามิ
ไต่จน หากแต่
ชาชนทั่วสารทิศ
วัดเจดีย์ดังกล่าว
สวมแว่นตาดำ

โด่งดังอย่างมาก
ง และประชาชน
ประวัติและตำนาน
เรื่องการบนบาน
ทช โดยผลของ
ต่อไป

ราว พ.ศ.๒๕๔๓ ปีนั้นวัดนี้ไม่มีภิกษุจำพรรษา นายทหารจากกองทัพบกที่ ๔ นครศรีธรรมราช นำทหารมาปราบปรามผู้ก่อการร้ายและพักค้างคืนในเปลสนามที่ผูกติดกับต้นไม้ โดยไม่ได้บอกกล่าวถึงศักดิ์สิทธิ์ เพราะนายทหารผู้นี้ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับวัดนี้มาก่อน ขณะทำท่าว่าจะหลับโดนเชกบาลตกใจผงกหัวขึ้นมา เห็นเงาเด็กวิ่งหายไปในความมืด ท่านโดน ๒-๓ ครั้งต้องสั่งทหารเคลื่อนกำลังพลกลางดึก ปัจจุบัน (๒๕๕๓) ท่านผู้นี้ยังมีชีวิตและเล่าให้ใครต่อใครฟัง จากนั้นนามไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ก็ขจรขยายไปทั่วสารทิศ

ก่อนหน้าที่นายทหารนำกำลังพลมาพักดังกล่าวแล้ว ที่วัดมีรูปแกะสลักทำด้วยไม้อยู่ในกุฏิ รูปแกะสลักมีความเป็นมาอย่างไร ท่านเจ้าอาวาสเล่าให้ฟังว่า อยู่มาวันหนึ่ง ผู้ใหญ่เที่ยง เมืองอินทร์ มรวาสจอมขมังเวท ผู้มีฉายาว่า “เที่ยง หักเหล็ก” (เพราะท่านมีอาคมแก่กล้าหักตะปู มีดพร้าได้) ท่านนำไม้ตะเคียนมาแกะสลักเป็นรูปคน แล้วอัญเชิญวิญญาณมาสิงสถิต และขนานนามรูปแกะสลักนั้นว่า “ไอ้ไข่วัดเจดีย์”

ดังนั้นนามเรียกขานประกอบด้วยคำสองคำ คือคำว่า “ไอ้” กับคำว่า “ไข่” รวมเป็น “ไอ้ไข่” คำนี้มีความหมายตามพจนานุกรมว่า ชื่อเพื่อนฝูงแสดงว่ามีความสนิทสนมมาก และ ไอ้ไข่ท่านรับร่างไม้ที่ผู้ใหญ่เที่ยงแกะสลักให้ และรับนามนั้นด้วย แต่บางคนเข้าใจว่าคำว่า “ไอ้” เป็นคำไม่สุภาพจึงใช้คำอื่นแทน เช่น น้องไข่ ตาไข่ ลุงไข่ ทวดไข่ ลูกไข่ หรือ ไข่ ซึ่งจะเป็นว่า หมายถึง ผู้อื่นที่มิใช่ท่าน “ไอ้ไข่ วัดเจดีย์”

รูปแกะสลักด้วยไม้ดังกล่าวประดิษฐานอยู่ที่กุฏิ มีคนมากกราบไหว้บูชา ขอพร บนบานศาลกล่าวขอให้มิโชดได้ลาภในการเสี่ยงดวงเล่นพนันขึ้นต่อ หรือขอให้ช่วยเรียกคนให้มาซื้อของ หรือให้ทำยอดให้ได้ตามเป้า หรือของหายขอให้ช่วยหา หรือขอให้ช่วยปกป้องภัยนานา แล้วนำสิ่งของมาแก้บนมิได้เว้นแต่ละวัน ครั้นถึงวันสงกรานต์ ๑๓-๑๗ เมษายน ของทุกปีมีการจัดงานบุญ คณะกรรมการวัดนำรูปมาประดิษฐานยังปะรำพิธี ให้คนสรงน้ำพระแล้วอาบน้ำ ไอ้ไข่ ขอพรด้วยความเชื่อมั่น ศรัทธาใน “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ : เทพแห่งสามัญชน” (คำรพ เกิดมีทรัพย์, ๒๕๕๖)

๒. วัดเจดีย์ ไอ้ไข่

วัดเจดีย์ ไอ้ไข่ เขียนโดย สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวถึงประวัติและตำนานของไอ้ไข่ว่า วัดเจดีย์หรือวัดไอ้ไข่ ตั้งอยู่ที่ หมู่ ๗ ตำบลฉลอง อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช

นครศรีธรรมราช
จึงศักดิ์สิทธิ์ เพราะ
มา เห็นเงาเด็กวิ่ง
นผู้ยังมีชีวิตและ

นกฎ รูปแกะสลัก
าวาสจอมมั่งเวท
แกะสลักเป็นรูปคน

เป็น "ไอ้ไข่" คำนี้
างไม้ที่ผู้ใหญ่เพียง
เช่น น่องไข่ ตาไข่

บานศาลกล่าวขอ
ยอดให้ได้ตามเป้า
ันถึงวันสงกรานต์
คนสงฆ์นำพระแล้ว
ารพ เกิดมีทรัพย์.

ธรรมราช กล่าวถึง
ต้นนครศรีธรรมราช

เคยเป็นวัดร้างที่เชื่อกันว่าสร้างมาเป็นเวลานาน ๑,๐๐๐ ปี มีเพียงเจดีย์โบราณเก่าแก่อยู่ตรงบริเวณที่กำลังสร้างโบสถ์ในปัจจุบัน จนเมื่อประมาณ พ.ศ.๒๕๐๐ มีการบูรณะวัดเจดีย์ขึ้นมาใหม่ มีพระเข้ามาอยู่ประจำ เป็นที่ปฏิบัติศาสนกิจของชาวบ้านใกล้เคียง และเป็นที่ประดิษฐานของ "พ่อท่าน" พระพุทธรูปเก่าแก่ที่อยู่มาตั้งแต่ยังเป็นวัดร้าง

ไอ้ไข่วัดเจดีย์ หรือ ตาไข่วัดเจดีย์ คือรูปไม้แกะสลักของเด็กชายอายุประมาณ ๙-๑๐ ขวบ ตั้งอยู่ในศาลาในวัดเจดีย์เชื่อกันว่าเป็นวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ ณ วัดแห่งนี้เป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านตั้งแต่ในละแวกใกล้วัดไปจนถึงต่างจังหวัดในแถบภาคใต้ จากศรัทธาที่เชื่อกันว่า "ขอได้ไหว้รับ" โดยเฉพาะโชคลาภและการค้าขาย

เรื่องราวของไอ้ไข่หรือตาไข่นั้น มีที่มาจากเรื่องที่ชาวบ้านแถวนั้นเคยเห็นภาพเด็กวิ่งเล่นอยู่ในบริเวณวัด เมื่อเข้าไปหาดูก็ไม่พบว่ามียุติมาภัยในบริเวณนั้นแต่อย่างใด เหตุการณ์เช่นนี้ปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ ชาวบ้านจึงเรียกเด็กที่ปรากฏร่างนั้นว่า "เด็กวัด" ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นวิญญาณที่สถิตอยู่ ณ วัดเจดีย์แห่งนี้ และเรียกวิญญาณดวงนี้ว่าไอ้ไข่ ซึ่งเป็นคำที่ชาวบ้านในภาคใต้ใช้เรียกเด็กเล็กๆ เมื่อเชื่อกันว่าไอ้ไข่ คือ วิญญาณดวงหนึ่ง แต่ไม่มีใครเคยเตือนตนเพราะวิญญาณดวงนี้ นอกจากการปรากฏร่างให้เห็นก็อาจจะมีการล้อเล่นกับผู้ที่มาค้างแรมในวัด ไอ้ไข่จึงเป็นที่รักของชาวบ้าน ใครมีเรื่องเตือนตน วัว ควาย หมู ข้าวของสูญหาย ก็มาจุดธูปบนบานขอให้ช่วยกันหา ซึ่งก็มักจะประสบผลเสมอมา

ตำนานไอ้ไข่มีหลายเรื่องด้วยกัน บ้างก็ว่าไอ้ไข่คือวิญญาณเด็กที่ติดตามหลวงพ่อหวด เมื่อหลวงพ่อหวดุดงค์มาถึงวัดร้างแห่งนี้ และรับรู้ด้วยญาณของท่านว่าที่นี่มีทรัพย์สินโบราณฝังอยู่ จึงให้วิญญาณดวงนี้เฝ้าดูแลปกปักรักษาทรัพย์สินของแผ่นดิน อยู่ที่วัดแห่งนี้ตั้งแต่นั้นมา ในขณะที่บางตำนานก็ว่า ไอ้ไข่ คือเด็กถูกลูกชาวบ้านแถวนั้นที่เคยวิ่งเล่นอยู่ในวัดตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นวัดโบราณ ต่อมาเด็กคนนั้นประสบอุบัติเหตุตกน้ำเสียชีวิต วิญญาณของเด็กน้อยคนนั้นซึ่งผูกพันอยู่กับวัดก็สถิตที่วัดแห่งนี้ตลอดมา

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ พ่อท่านเทิ้ม เจ้าอาวาสวัดเจดีย์ในขณะนั้นได้จัดสร้างเหรียญบูชาไอ้ไข่ เป็นรุ่นแรกพร้อมกับพัฒนาวัดเรื่อยมา ในเวลานั้นพื้นที่แถบนี้ยังมีความเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ได้มีกองร้อยทหารพรานมาตั้งฐานปฏิบัติการชั่วคราวอยู่ที่วัดเจดีย์ ดินแดนที่มากักทหารทั้งกองแทบไม่ได้หลับได้นอน เพราะมีเด็กเที่ยวมาหยอกเล่น ดึงแขนดึงขา โดนปืนตีศีรษะบ้าง ถ่มขี้ราดบ้าง เป็นที่รำคาญ รุ่งขึ้นจึงได้เอาเรื่องนี้มาเล่าให้ชาวบ้านฟัง ซึ่งชาวบ้านก็ได้บอกเล่าให้ทหารกลุ่มนั้นได้รับรู้ถึงเรื่องราวของไอ้ไข่ และบอกให้ทหารกลุ่มนั้นบอกกล่าวแก่ดวงวิญญาณไอ้ไข่ และเมื่อทำอาหารรับประทานให้แบ่งอาหารตั้งเป็นเครื่องเซ่นให้กับไอ้ไข่ด้วย เมื่อทำดังนั้นคืนต่อมาทุกอย่างก็สงบ ไม่มีเหตุการณ์รบกวนใดๆ เมื่อทหารพรานเอาเรื่องนี้มาเล่าให้คนภายนอกรู้ ชื่อเสียงของไอ้ไข่ก็รู้จักกันมากขึ้น

จากการที่ไอ้ไข่ เป็นที่นับถือมายาวนาน จึงมีผู้คิดว่าคนรุ่นหลังล้วนมีวัยน้อยกว่าไอ้ไข่ทั้งสิ้น จึงไม่ควรเรียก "ไอ้ไข่" ซึ่งอาจจะเป็นการลบหลู่ ควรเรียกใหม่ "ตาไข่" ซึ่งจะเป็นการเรียกที่ให้การนับถือมากกว่า แต่ด้วยความที่ทุกคนคุ้นเคยกับคำเรียกขานว่าไอ้ไข่ และภาพที่ทุกคนเห็นชินตาคือภาพของเด็กคนหนึ่ง คนส่วนใหญ่ก็ยังเรียกไอ้ไข่อยู่เช่นเดิม

ในวัดเจดีย์ เต็มไปด้วยสิ่งของที่ผู้เลื่อมใสศรัทธาเอามาถวายเป็นเครื่องเซ่นไหว้ เช่นรูปไก่ชน ขุดทหาร หนังสือศักดิ์ของเล่นต่างๆ เป็นต้น ส่วนบริเวณที่ให้จุดประทัดก็มีเศษประทัดกองสูงเป็นเนินเขาขม่อมๆ บ่งบอกถึงแรงศรัทธา

ที่มีต่อไอ้ไข่ และแสดงถึงผลสัมฤทธิ์จากผู้ที่มาขอแล้วได้รับจากไอ้ไข่ ทุกวันผู้คนต่างหลั่งไหลไปขอพรจากไอ้ไข่ เราจะไม่ได้นับเสียงโฆษณาชักชวนให้ทำบุญ ทุกคนที่มาเพราะความเลื่อมใสอย่างแท้จริง ทุกวันเสียงประทัดดังจะขึ้นตลอดเวลา ส่วนในวันอังคารและวันเสาร์ก็จะมีกลองยาวแกับน มาแสดงให้ไอ้ไข่ดูวันหนึ่งเป็นสิบบาทก็คุ้มทีเดียว

วันนี้วัดเจติยเจริณารุทหน่าไปมาก อุโบสถขนาดใหญ่ที่กำลังก่อสร้างคืบหน้าไปอย่างรวดเร็ว ปัจจัยต่างๆ จากศรัทธาของผู้คนมีต่อไอ้ไข่ หลังไหลเข้ามายังวัดเจติยแห่งนี้ ทั้งยังแผ่ไปยังชาวบ้านที่อยู่รอบวัด ได้มีรายได้จากการจำหน่ายเครื่องบูชาไอ้ไข่ วิญญาณเด็กน้อยดวงนี้เป็นที่พึงทางใจของทุกคนที่เลื่อมใส บารมีของเด็กน้อยที่เรียกว่าเป็นเด็กวัด ได้รวบรวมศรัทธาจากมวลชน สร้างวัดเจติยแห่งนี้ขึ้นมาใหม่ เป็นวัดเจติยที่สวยงาม มั่นคง ดำรงพระพุทธศาสนาสืบไป (สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ๒๕๕๖)

๓. ตำนาน “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจติย”

ตำนาน “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจติย” เขียนโดย แก้ว จิปาละ กล่าวถึงประวัติและตำนานของไอ้ไข่ว่า นายเที่ยง หรือ ผู้ใหญ่เที่ยง เมืองอินทร์ ฉายา เที่ยงหักเหล็ก ซึ่งประวัติที่มาของท่าน คือ จอมมนต์ คนขลัง นายเที่ยง เป็น ปุทธนิยบุคคลของท้องถิ่น เป็นที่เคารพบูชาของคน และศิษย์ และในครั้งหนึ่งนายได้รับการเลือกจากนายอำเภอกให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน แต่นายเที่ยงไม่อยากจะเป็น เลยหนีออกจากบ้านไป เพื่อให้ นายอำเภอกเลือกตั้งคนใหม่ขึ้นมาแทน แต่นายอำเภอกไม่ยอม เลยจับเอาภรรยาของใหญ่เที่ยง หรือหวดเที่ยง เอาไปเป็นตัวประกัน เพื่อให้ นายเที่ยงมาแลกตัว

นายเที่ยงเลยยอมมาแลกตัวกับภรรยา และแล้วนายอำเภอลงโทษนายเที่ยงขังตะรางไว้สามวันในข้อหา หนีราชการผู้ใหญ่บ้าน ในขณะที่อยู่ในตะราง และถูกจำกัดเสรีภาพ ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่นายเที่ยงไม่เคยเจอ เลยฉีกเหล็ก ห้องขังออกมาทิ้งตากลม เพื่อบรรเทาความร้อนแล้วเข้ากลับไปที่ห้องขังหุบเหล็กไว้เหมือนเดิม จนครบเวลา สามวัน และกลับบ้านมารับตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน จนเกษียณก็ยังมีอีกหลายๆ อย่างที่นายเที่ยงทำให้เห็นโดยอารมณ์ดี และอารมณ์ขัน เช่น นายเที่ยงได้สร้างบ้านที่อยู่อาศัย จึงเดินทางไปซื้อตะปูที่ตลาดสิบล คือ ร้านกิมฮ้วย พอไปถึง นายเที่ยงเป็นคนอารมณ์ดี ไปหยิบตะปู เจ็กิมฮ้วยเลยถามว่าซื้อไปทำอะไร นายเที่ยงว่า จะซื้อเอาไปทำบ้าน แต่ซื้อไม่ลง เพราะตะปูนี้มันวลเหมือนฝักถั่ว เด็ดก็ขาด เจ็กิมฮ้วย หัวเราะ และได้พูดกลับไปกับนายเที่ยงว่า ถ้าเด็ดขาด ช่วยเด็ดให้ดูที่ ค้าเด็ดขาดจริงๆ ตะปูที่นายเที่ยงจะซื้อไปสร้างบ้าน เจ้จะไม่เอาเงินจนสร้างบ้านเสร็จ นายเที่ยงยิ้มแล้ว ก็หัวเราะ แล้วหยิบตะปูขึ้นมาเด็ดให้เจ็กิมฮ้วยดู ซึ่งเป็นที่มาที่เจ็กิมฮ้วยต้องเสียตะปูให้นายเที่ยงไป

แต่จริงๆ แล้วเมื่อตอนเด็กๆ นายเที่ยงบอกเล่ากับลูกหลานให้คนใกล้ชิดฟังว่า ตอนท่านเป็นคนจิตอ่อน ซีกถั่ว ตกใจ ไม่สมกับเป็นผู้ชายครั้งสุดท้ายที่น้อยใจตัวเองและได้อาย ซึ่งนายเที่ยงได้เล่นกับเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน แต่เพื่อนได้แกล้งนายเที่ยงหลอกผี ทำให้นายเที่ยงตกใจ และกลัวมาก เป็นที่อายเพื่อนๆ ที่เป็นผู้ชายด้วยกัน ซึ่งเป็นที่มาในหนีออกจากบ้านไปหลายสิบปี จนเป็นที่กล่าวขานว่าเสียชีวิตไปแล้ว และตอนหลังนายเที่ยงเดินทาง กลับมาบ้านซึ่งมีวิชาอาคม สรรพศาสตร์มากมาย ได้มาช่วยเหลือผู้คนชาวบ้าน และได้ถ่ายทอดตำหรับวิชาสู่ลูกหลาน และลูกศิษย์ และนายเที่ยงได้มีฝีมือในด้านศิลปะ ในการแกะสลักไม้ซึ่งเป็นสุดยอดฝีมือในขณะนั้น และแกะสลักรูปฤาษี (พ่อแก่) ให้ลูกหลาน ลูกศิษย์ไว้เคารพบูชาซึ่งเป็นที่รักและหวงแหนของลูกหลานและศิษย์กันมาก ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ได้แกะสลักไอ้ไข่เด็กวัดเจติย จากไม้ตะเคียนคู่ (สองพี่น้อง) และอันเชิญจิตวิญญาณไอ้ไข่มาสถิตในรูปแกะสลัก แล้วประดิษฐานไว้ที่วัดเจติย เพื่อให้ผู้ที่ศรัทธาได้กราบไหว้สักการะ และได้เป็นเจ้าพิธีฝ่าย มราราสพร้อมด้วย

พระครูเจติยาภิรักษ์ (พ่อท่านเทิ้ม) เจ้าพิธีฝ่ายสงฆ์ สร้างเหรียญไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ รุ่นแรกปี พ.ศ.๒๕๒๖ เพื่อให้ผู้มีจิตศรัทธาได้นำไปบูชาติดตัว ซึ่งเป็นที่มาของประวัติ นายเทียง และตำนานไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ ที่กล่าวขานอันลือเลื่องทั่วกระฉ่อนของท้องถิ่น

มาตอนนี้การที่ผู้คนศรัทธา ไฉ่ไผ่ เด็กวัดเจดีย์ ต้องการทราบตำนานที่มาของคำว่า ไฉ่ไผ่ สมัยก่อนเขาเรียก เด็กวัด ซึ่งปี พ.ศ.๒๕๒๕ เข้าไปนิมิต (ฝัน) นายเตียง บอกให้นายเตียง “แกะรูปให้ที” ในนิมิต (ฝัน) เทียววิ่งเล่นแก้ผ้าล่อนจ้อนเลยนำนิมิต (ฝัน) มาบอกกล่าวพระครูเจติยาภิรักษ์ (พ่อท่านเทิ้ม) นายเตียง และพ่อท่านเทิ้มพูดว่า หากยังเด็กวิ่งแก้ผ้าเล่นก็เรียกว่า “ไฉ่ไผ่” นั่นคือที่มานาม ไฉ่ไผ่ และต่อมาได้ไปหาไม้มาแกะสลักซึ่งเป็นไม้ตะเคียนคู่ จากวัดพระโอน (ร้าง) เมื่อแกะสลักเสร็จ เลยตั้งชื่อว่า ไฉ่ไผ่ วัดเจดีย์ และรุ่งปีขึ้นมาพระครูเจติยาภิรักษ์ (พ่อท่านเทิ้ม) และนายเตียงได้ทำพิธีสร้างเหรียญ รุ่นแรกปี พ.ศ.๒๕๒๖ ซึ่งมีพิมพ์เดียวเนื้อเดียวเท่านั้น นี่คือที่มาของเหรียญ ไฉ่ไผ่ เด็กวัดเจดีย์ ปี ๒๕๒๖ (แก้ว จิปาถะ, ๒๕๕๘)

ได้เดินธุดงค์ และปักกรดในบริเวณวัดเจดีย์ ซึ่งเป็นวัดร้าง ส่วนไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์นั้น เชื่อกันว่าเป็นวิญญาณเด็กอายุ ประมาณ ๙-๑๐ ขวบเป็นลูกศิษย์ซึ่งคอยติดตามหลวงปู่ทวด เมื่อหลวงปู่ทวดมาถึงสถานที่ดังกล่าวกลับพบว่ามิมีทรัพย์สินสมบัติ และศาสนสถานที่สำคัญในทางพระพุทธศาสนาอยู่เป็นจำนวนมาก หลวงปู่ทวดจึงได้ให้วิญญาณไอ้ไข่สิงสถิต เฝ้าทรัพย์สินสมบัติในวัดร้างแห่งนี้ หลังจากนั้นผู้ใดที่เข้ามานอนพักข้างแรมภายในบริเวณวัดเจดีย์ถ้าไม่เอ่ยชื่อบอกกล่าว หรือขอขมาต่อไอ้ไข่ จะนอนไม่ได้มีเด็กมาก่อวอนทั้งคืน เช่น เอามือมาตีศีรษะบ้าง ดึงขา ดึงแขนบ้าง และก่อกวนอื่นๆ ตามประสาเด็กๆ ต่อเนื่องทั้งคืน โดยใน เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ พื้นที่ในขณะนั้นยังเป็น “พื้นที่สืบทอด” คือยังมีความเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ทางราชการจึงส่งทหารพรานประมาณหนึ่งกองร้อยมาตั้งฐานปฏิบัติการชั่วคราวที่วัดเจดีย์ แต่ในตอนกลางคืนจะมีเด็กมาก่อวอนดึงแขน ดึงขา เอาปืนตีศีรษะบ้าง ผลักปิ่นให้ล้มบ้าง จนทหารพรานชุดดังกล่าวไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืน

ทหารพรานชุดดังกล่าวจึงได้ไปสอบถามชาวบ้านบริเวณใกล้เคียง กับวัดเจดีย์พร้อมกับเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้ชาวบ้านฟัง ชาวบ้านจึงเล่าเรื่องราวของไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ให้รับทราบ พร้อมบอกวิธีการแก้ไข คือ เมื่อก่อนหุงข้าว และเตรียมอาหารการกิน ก่อนจะกินอาหารจะต้องตักบาตรบนบานเอ่ยปากชวนไอ้ไข่มาร่วมกินอาหารด้วย เมื่อทหารพรานปฏิบัติตาม ก็ไม่มีวิญญาณเด็กมาก่อวอนอีกเลย ทหารพรานสามารถนอนหลับพักผ่อนกันอย่างสบายใจ ทำให้เรื่องราวของ “ไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์” ได้รับการกล่าวขานออกไปอย่างกว้างขวาง จนผู้คนทั่วประเทศแห่เดินทางมากราบไหว้บนบานกับไอ้ไข่เป็นจำนวนมาก โดยเชื่อว่าวิญญาณไอ้ไข่ “ขอให้ไหว้รับอย่างแน่นนอน” แต่ไอ้ไข่จะให้ความสำคัญเรื่อง สัจจะ เป็นสำคัญเมื่อบนบานศาลกล่าวอะไร ก็ต้องนำสิ่งของนั้นมาแก้บนด้วย ซึ่งผู้คนประสบความสำเร็จตามที่บนบานจะนำรูปปั้นไก่ชนขนาดต่างๆ รวมทั้งนำประทัดมาจุดมาแก้บนอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ภายในวัดเต็มไปด้วยรูปปั้นไก่ชนหมื่นตัว รวมทั้งมีการจัดประทัดแก้บนจนเศษขึ้นส่วนลูกประทัดกองทับถมกันเป็นภูเขาย่อมๆ วัดเจดีย์จึงกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางไปโดยปริยาย

ก่อนหน้านี้เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ “พระครูเจตยาภิรักษ์ หรือ พ่อท่านเทิ้ม” อดีตเจ้าอาวาสจะบูรณปฏิสังขรณ์สร้างกุฏิ โบสถ์ ศาลา และเสนาสนะภายในวัด จึงได้จัดสร้าง “เหรียญไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์” แจกจ่ายญาติโยมที่มาทำบุญจนเหรียญไอ้ไข่ วัดเจดีย์ รุ่นแรกกลายเป็นเหรียญที่โด่งดังเป็นที่ต้องการของวงการพระเครื่องและวัดอุ้มงคลเป็นอย่างมาก

ต่อมา “พระครูเจตยาภิรักษ์” หรือ “พ่อท่านเทิ้ม” ได้ออกจากวัด “วัดเจดีย์” ไปบูรณะก่อสร้าง “วัดสระสี่มุม” และจำพรรษาอยู่ที่วัดสระสี่มุมเมืองจันทระทั้งมรณภาพ ในขณะที่วัดเจดีย์ถูกทิ้งให้รกร้างชำรุดทรุดโทรม จนกระทั่ง “พระอธิการอภิชาติ พุทฺธสโร” หรือ “พระอาจารย์แว่น” มาจำพรรษา ได้ทุ่มเทพพัฒนามาวัดเจดีย์จนเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ และพระอาจารย์แว่นได้รับการแต่งตั้งจากคณะสงฆ์ให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดเจดีย์และเป็นเลขานุการเจ้าคณะอำเภอสิชลมาจนถึงปัจจุบัน โดยทางวัดจะจัดสร้างวัดอุ้มงคล “ไอ้ไข่วัดเจดีย์” ๑๐ ปีต่อครั้ง จากรุ่นแรกในปี พ.ศ.๒๕๒๖, พ.ศ.๒๕๓๖, พ.ศ.๒๕๔๖ และ พ.ศ.๒๕๕๖ ตามลำดับ อย่างไรก็ตามยังมีวัดหลายแห่งใน อำเภอสิชล และ อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้จัดสร้างเหรียญไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ รวมทั้งรูปยืนหล่อลอยองค์เนื้อโลหะขนาดเล็กขึ้นหลายรุ่นด้วย (ไพฑูรย์ อินทศิลา และ กัญญาณัฐ เพ็ญสวัสดิ์, ๒๕๕๗)

๕. “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” ศรัทธาแห่งแผ่นดิน

ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” ศรัทธาแห่งแผ่นดิน เขียนโดย มาริษา กล่าวถึงประวัติและตำนานของไอ้ไข่ว่า เมื่อกล่าวถึงความเชื่อ และความศรัทธาซึ่งในแต่ละพื้นที่ แต่ละภูมิภาคในประเทศไทยมีมากมาย หลายแบบแตกต่างกัน ซึ่งความเชื่อและความศรัทธาล้วนแล้วแต่มีประวัติความเป็นมาแทบทั้งสิ้น ไอ้ไข่ หรือ ตาไข่ เด็กวัดเจดีย์ ตั้งอยู่ หมู่ที่ ๗ ตำบลคลอง อำเภอลิขิต จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยรอบบริเวณวัดแล้ว วัดเจดีย์ ก็ไม่แตกต่างกับวัดทั่วไปในประเทศไทยแต่สิ่งที่แปลก และเป็นที่เคารพศรัทธา นับถือ ของชาวบ้านในละแวกนั้น และผู้คนทั่วสารทิศคือ คือ ไอ้ไข่ วัดเจดีย์

ไอ้ไข่ วัดเจดีย์ หรือ ตาไข่วัดเจดีย์ เป็นรูปไม้แกะสลักรูปเด็กอายุประมาณ ๙-๑๐ ขวบ สวมชุดลายพรางทหารสวมแว่นตาดำ ซึ่งมาจากสิ่งของที่ชาวบ้านนับถือ ศรัทธา นำมาถวายแก่บน สิ่งเกิดบริเวณปากทางเข้าวัดจะมีรูปปั้นไก่ชนจำนวนมากวางอยู่บริเวณใกล้กับปากทางเข้าวัดและใกล้ๆ กันมีร่องรอยการจุดประทัดเศษชิ้นส่วนของประทัดกองอยู่เป็นเนินสูงและมีผู้คนเข้าออกมาไหว้พระและต่อด้วยไหว้แก่นกับรูปแกะสลักไอ้ไข่จุดประทัดกันอยู่เรื่อยๆ นั้นคงแสดงถึงเหตุผล หรือความเชื่ออะไรบางอย่าง

นายเรียม ผิวล้วน ชาวบ้านอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับวัดเล่าให้ฟังว่า วัดเจดีย์เมื่อก่อนเป็นวัดที่รกร้างมาประมาณ ๑,๐๐๐ ปี แล้ว ได้บูรณะใหม่เมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๐ ซึ่งที่กำลังก่อสร้างอุโบสถอยู่นั้นเมื่อก่อนเป็นเจดีย์รกร้างชาวบ้านไม่กล้าเข้าไป

ส่วนประวัติของ ไอ้ไข่ วัดเจดีย์ หรือ ตาไข่วัดเจดีย์ ทำไมถึงเรียกชื่อแตกต่างกัน ได้รับคำตอบว่า เมื่อพิจารณาอายุของไอ้ไข่แล้วอายุหลายปีแล้ว ชาวบ้านเชื่อว่าคงไม่เหมาะสมที่ถูกหลาน เด็กรุ่นใหม่จะเรียก “ไอ้ไข่” สมควรเรียก “ตาไข่” ซึ่งน่าจะเหมาะสมกว่า

มีการเล่าสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคนว่า สถานที่ตั้งวัดเจดีย์ปัจจุบันนั้นเมื่อก่อนได้มี หลวงปู่ทวด ซึ่งเป็นเกจิอาจารย์ชื่อดังสายปักษ์ใต้ ได้มาปักกรด เดินธุดงค์ อยู่บริเวณนั้น ส่วนไอ้ไข่ นั้นเชื่อว่าเป็นวิญญาณเด็กอายุประมาณ ๙-๑๐ ขวบเป็นลูกศิษย์ซึ่งติดตามหลวงปู่ทวด เมื่อหลวงปู่ทวดมาถึงสถานที่ดังกล่าวกลับพบว่า มีทรัพย์สมบัติ และ ศาสนสถานที่สำคัญเป็นจำนวนมากจึงได้ให้ ไอ้ไข่ สิ่งสถิตเฝ้าทรัพย์สมบัติดังกล่าว ณ ที่นั้น

หลังจากปี พ.ศ.๒๕๐๐ ผู้ใดที่เข้ามานอนพักข้างแรมภายในบริเวณวัดเจดีย์ถ้าไม่เอ่ยชื่อ หรือบอกกล่าว หรือขอขมาต่อไอ้ไข่แล้ว จะนอนไม่ได้ มีการก่อวอนทั้งคืนเช่น เมื่อทำท่าจะหลับจะมีเด็กเอามือมาตีศีรษะบ้าง ดึงขา ดึงแขนบ้าง ก่อวอน ตามประสาแบบเด็กๆทั้งคืน

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ พ่อท่านเทิ้ม ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดเจดีย์ในขณะนั้นได้จัดสร้างเหรียญบูชาไอ้ไข่เป็นรุ่นแรก พร้อมกับพัฒนาวัดเรื่อยมาแต่ในพื้นที่ขณะนั้นยังเป็น “พื้นที่สีชมพู” คือ ยังมีความเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ทางราชการจึงส่งทหารพรานประมาณหนึ่งกองร้อยมาตั้งฐานปฏิบัติการชั่วคราวที่วัดเจดีย์ ซึ่งก็ปรากฏการณ์เช่นเดียวกันคือ เมื่อทหารกำลังหลับรู้สึกว่ามีเด็กมาดึงขาบ้าง ดึงแขนบ้าง เอาปืนตีศีรษะบ้าง ผลักปิ่นให้ล้มบ้าง จนไม่ได้นอนทั้งคืน เมื่อรุ่งเช้าทหารพรานชุดดังกล่าวจึงได้ไปสอบถามชาวบ้านบริเวณใกล้ๆ กับวัดเจดีย์พร้อมกับเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้ฟังชาวบ้านฟัง ชาวบ้านละแวกนั้นรู้เรื่องราว และเกียติศักดิ์ของไอ้ไข่เป็นอย่างดีจึงได้บอกวิธีการแก้ไข คือ ก่อนกินข้าวหุงเตรียมอาหารต้องเอ่ยถึง ไอ้ไข่ซึ่งสถิตอยู่ ณ ที่นั้นด้วย

หลังจากเมื่อทหารพรานชุดดังกล่าวได้ทำตามที่เขาบ้านแนะนำ แล้วคืนต่อมาก็นอนหลับพักผ่อนกันอย่างสบายเนื้อและสบายใจ ปรากฏจากการรบกวนของเด็ก

ซึ่งลุงเรียม ยังกล่าวเน้นคำว่า สัตย์จะ เป็นเรื่องสำคัญมากเท่าที่ประสบและเจอมาเมื่อบนบานศาลกล่าวอะไร ก็ต้องนำสิ่งของนั้นมาแก้บนด้วย แล้วลุงก็ตอบอย่างมั่นใจว่า “ขอให้ไหว้อย่างแน่นอน” (มาริษา, ๒๕๕๖)

๖. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ลงข่าวว่า ชาวเน็ตอึ้ง วิญญาน “ไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์” แสดงปาฏิหาริย์ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ผู้สื่อข่าวรายงานว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวออนไลน์ต่างแห่เข้าไปชมเพชฌัญญูของผู้ที่ใช้ชื่อว่า “แก้ว จิปาละ” ซึ่งนำภาพบรรยากาศการจัดงานประเพณีให้ทานไฟวัดเจดีย์ (ไอ้ไข่) หมู่ ๗ ตำบลคลอง อำเภอลิขิต จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นประเพณีทางพุทธศาสนาที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์เกิดความอบอุ่นในตอนเช้ามีเดชของดินที่มีอากาศหนาวเย็น โดยใช้ลานวัดเป็นที่ก่อกองไฟขนาดใหญ่ ก่อนที่พุทธศาสนิกชนจะรวมกลุ่มทำขนมถวายพระภิกษุสงฆ์ ซึ่งงานดังกล่าวจัดขึ้นที่วัดเจดีย์ ช่วงเช้าวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา โดย ๑ ในจำนวนภาพที่เจ้าของเพจนำมาโพสต์ เป็นภาพถ่ายกองไฟที่กำลังลุกโชติช่วงลักษณะคล้ายร่าง “ไอ้ไข่” สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่วัดเจดีย์ ซึ่งชาวบ้านเชื่อว่าการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้ประจักษ์แก่สายตาชาวบ้านที่มาร่วมงานเพื่อตอกย้ำถึงความศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ผู้ชมภาพต่างแชร์ต่อๆ กันไปและวิพากษ์วิจารณ์เป็นวงกว้าง

สำหรับ “ไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์” นั้นเชื่อว่า เป็นวิญญานของลูกศิษย์คนสนิทของ “หลวงปู่ทวด” ซึ่งคอยรับใช้พระเกจิชื่อดังขณะท่านเดินทางมาปฏิบัติธรรมที่วัดแห่งนี้ และหลวงปู่ทวดกำชับให้คอยดูแล และเฝ้ารักษาสถานที่แห่งนี้ เนื่องจากทราบว่า มีทรัพย์สมบัติ และศาสนสถานจำนวนมาก ไอ้ไข่ได้เสียชีวิตลง แต่วิญญานก็ยังคงวนเวียนสิงสถิตเฝ้าทรัพย์สมบัติภายในวัดไม่ไปไหน กระทั่งเมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ “พ่อท่านเทิ้ม”

เจ้าอาวาสวัดเจดีย์ขณะนั้น จึงจัดสร้างเหรียญบูชาไอ้ไข่รุ่นแรกเพื่อให้พุทธศาสนิกชนเข้าบูชานำเงินที่ได้มาพัฒนาวัดเรื่อยมา ด้านนายพิทักษ์ บริพิศ นายอำเภอลิขิต กล่าวว่า วัดเจดีย์ (ไอ้ไข่) กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของ อำเภอลิขิต แต่ละวันจะมีผู้คนจากทั่วทุกสารทิศ เดินทางมากราบไหว้ขอโชคลาภจากไอ้ไข่จำนวนมากตลอดทั้งวัน โดยเฉพาะช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมาจะมีผู้คนจากทั่วประเทศเดินทางมากราบไหว้ขอโชคลาภ และแก้บนอย่างต่อเนื่อง โดยมีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งที่เชื่อบุญในความศักดิ์สิทธิ์ของไอ้ไข่วัดเจดีย์เดินทางมาบนบานและแก้บนจนเม็ดเงินสะพัดใน จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีละนับสิบล้านบาท เชื่อว่าจะมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศแห่เดินทางมาท่องเที่ยว และกราบไหว้ขอโชคลาภจากไอ้ไข่มากยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน (เดลินิวส์, ๒๕๕๘)

๗. หนังสือพิมพ์คมชัดลึก

ไชยแสง กิระชัยนิช เขียนข่าวลงหนังสือพิมพ์ คมชัดลึกคอลัมน์ ตำนานแผ่นดิน ถึงไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ว่า ส่งเรื่องเกาะหลวงปู่ทวด อำเภอนอม เข้าโรงพิมพ์เสร็จ มีเสียงกระซิบข้างหูผมว่า “เขียนเรื่องหลวงปู่ทวดทำไมไม่เขียนเรื่อง ไอ้ไข่ บ้าง” ผมตกใจรีบโทรไปตาม คุณพิชัย ชุสุวรรณ ขมรมร้านอาหารนครศรีธรรมราชว่ารู้จัก “ไอ้ไข่” ไหม คุณพิชัยตอบว่า อาจารย์ลงเครื่องบิน ผมจะขับรถพาไปวัดเจดีย์ อำเภอลิขิต ไปดูไอ้ไข่กัน

วัดเจติย้อยู่กลางป่าใหญ่ อำเภอลิขิต สร้างยุคใดไม่ปรากฏ ถูกทิ้งร้างกว่าพันกว่าปี หลวงปู่ทวด ธุดงค์จากวัดพะโคะมากับศิษย์อายุ ๑๐ ขวบ ปักกลดอยู่ที่วัดร้างเพื่อโปรดชาวบ้านหลายวัน ไร่ร้างกายอ่อนแอป่วยไข้เสียชีวิต หลวงปู่ทวดจึงเผาไร่ร้างไร่ร้าง แล้วให้ดวงวิญญาณไร่ร้าง อยู่รักษาทรัพย์สมบัติของวัดเจติย้อย รอฟุ่มีบุญมาฟื้นฟูวัดร้าง

เมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้นมีพระภิกษุมานอยู่ที่วัดเจติย้อย ต่างเห็นเด็กผู้ชายวิ่งไล่ไก่ป่าในวัดคิดว่าลูกชาวบ้านโยมก็คิดว่าเป็นลูกศิษย์พระจึงเรียกว่าไร่ร้าง แต่ไม่รู้ไร่ร้างเป็นลูกใคร โจรผู้ร้ายที่คิดเข้ามาขโมยของในวัดและหมู่บ้านถูกไร่ร้างขับไล่หนีหายด้วยความกลัว ไร่ร้างจึงเป็นวิญญาณที่ชาวบ้านคุ้นเคยรักใคร่ไม่หวาดกลัว

พ.ศ.๒๕๒๖ มีการเคลื่อนไหวยของ ผกค.ภาคใต้ กองทัพภาคที่ ๔ ส่งทหารเข้ามาดูแลลิขิตขอ พ่อท่านเต็มเจ้าอาวาส อาศัยนอนค้างคืนที่วัดเจติย้อย ทหารถูกไร่ร้างหยอกล้อ ดึงแขนขา ล้มปิ่นที่วางพิงไว้ไม่ได้นอนทั้งคืน ชาวบ้านจึงบอกให้ทหาร ตั้งอาหารคาวหวานบูชาไร่ร้าง ทหารจึงอยู่อย่างสงบสุข ชาวนครศรีธรรมราชจึงเริ่มรู้จักไร่ร้างวัดเจติย้อย

พล.ต.ต.ขุนพันธรักษ์ราชเดช รู้กิตติศักดิ์ไร่ร้าง จึงนำไม้ตะเคียนเสาหลักเมืองเก่า มามอบให้ทางวัดแกะรูปไร่ร้าง ให้เช่าบูชาเพื่อหาเงินบูรณะวัดเจติย้อย ไร่ร้างจึงเป็นที่รู้จักของชาวใต้ วันที่ ๑๓-๑๗ เมษายน ทุกปีชาวใต้จะมาสักการะ ถูมไก่มาปล่อยวิ่งเต็มลานวัด พระอาจารย์แว่น เจ้าอาวาสจึงขอให้แก่นบด้วยไก่ปูนปั้นจนมีไก่กว่าหมื่นตัว (ไชยแสง กิระชัยวนิช, ๒๕๕๘)

ความเชื่อเรื่องการบนบาน การแก้บน และผลจากการบนบานต่อไร่ร้าง วัดเจติย้อย ตำบลคลอง อำเภอลิขิต จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษาในส่วนนี้ผู้ศึกษาได้แบ่งเนื้อหาที่จะนำเสนอออกเป็น ๒ ประเด็นด้วยกัน คือ การบนบานและการแก้บน ต่อไร่ร้าง วัดเจติย้อย จากการสอบถามข้อมูลด้านการบนบาน จำนวน ๓๐ ท่านสรุปได้ดังนี้

๑. การบนบานต่อไร่ร้าง วัดเจติย้อย

การบนบานต่อไร่ร้าง วัดเจติย้อย เป็นแบ่งเป็น ๒ หัวข้อ คือ การรับทราบข่าวการแก้บน และจำนวนครั้งของการบนบาน จากการสัมภาษณ์เกิดการรับทราบข่าวการแก้บนกับไร่ร้าง วัดเจติย้อย ใน ๓ ลักษณะ คือ

- ๑) การบอกต่อ ๒๒ ท่าน
- ๒) อาศัยอยู่ในละแวกวัด (คนในพื้นที่) ๗ ท่าน
- ๓) ผ่านสื่อ ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ ๑ ท่าน

ส่วนจำนวนครั้งของการบนบาน จากการสอบถามผู้มาบนบานกับไร่ร้าง วัดเจติย้อย ผู้ศึกษาสอบถามจำนวนครั้งแก่ผู้มาบนบาน จำนวน ๓๐ ท่าน ได้ให้รายละเอียด ดังนี้

- ๑) การบนบาน ๑ ครั้ง มีผู้มาบนบานจำนวน ๕ ท่าน
- ๒) การบนบาน ๒ ครั้ง มีผู้มาบนบานจำนวน ๔ ท่าน
- ๓) การบนบาน ๓ ครั้ง มีผู้มาบนบานจำนวน ๖ ท่าน
- ๔) การบนบาน ๔ ครั้ง มีผู้มาบนบานจำนวน ๓ ท่าน
- ๕) การบนบาน ๕ ครั้งขึ้นไป มีผู้มาบนบานจำนวน ๑๒ ท่าน

๒. การแก้บนต่อไอ้ไข่ วัดเจดีย์

การแก้บนต่อไอ้ไข่ วัดเจดีย์ จากการสังเกตและสัมภาษณ์ผู้ที่มาแก้บนต่อไอ้ไข่ วัดเจดีย์ ผู้มาแก้บนสามารถสรุปขั้นตอนของการแก้บนเป็น ๔ ขั้นตอน คือ ช่วงวัน และเวลาของการแก้บน เรื่องที่มาแก้บน พิธีกรรมแก้บน และสิ่งของที่ใช้ในการแก้บน สรุปดังนี้

ช่วงวันเวลาที่ประชาชนมาแก้บน ส่วนใหญ่จะนิยมวันอังคารและวันเสาร์ เพราะเชื่อว่าเป็นวันแข็งแก้บนแล้วจะขาด ในวันอื่นๆ ก็มีบ้างเพราะถือฤกษ์สะดวก แต่ยกเว้นวันพระที่ไม่มีการแก้บน ส่วนเวลาในการแก้บนนั้นจะแก้บนในช่วงกลางวัน โดยไม่แก้บนกลางคืนเด็ดขาด

เรื่องที่มาแก้บน จากการสัมภาษณ์ ผู้ที่มาบนบานได้เล่าถึงเรื่องที่ตนมาแก้บนในหลายๆ เรื่อง ผู้ศึกษาจึงแบ่งเรื่องที่มาแก้บน เป็น ๕ กลุ่ม คือ

๑. การงาน และการศึกษา มีผู้มาบนบานกับไอ้ไข่ วัดเจดีย์ เรื่อง การงาน และการศึกษา จำนวน ๑๑ ท่าน

๒. ความปลอดภัย มีผู้มาบนบานกับไอ้ไข่ วัดเจดีย์ เรื่อง ความปลอดภัย จำนวน ๕ ท่าน

๓. โชคลาภ มีผู้มาบนบานกับไอ้ไข่ วัดเจดีย์ เรื่อง โชคลาภ จำนวน ๙ ท่าน

๔. ความรัก มีผู้มาบนบานกับไอ้ไข่ วัดเจดีย์ เรื่อง ความรัก จำนวน ๑ ท่าน

๕. ขอย้ายได้คืน มีผู้มาบนบานกับไอ้ไข่ วัดเจดีย์ เรื่อง ขอย้ายได้คืน จำนวน ๔ ท่าน

พิธีกรรมแก้บน เป็นออกเป็น การบูชา และแก้บน ในส่วนของการบูชาจะจุดธูป ๓ ดอก พร้อมระลึกถึงไอ้ไข่เพื่อความเป็นสิริมงคล แต่การแก้บนนั้น จุดธูปแค่ ๑ ดอก พร้อมกับเอ่ยชื่อตนพร้อมขอตกลงและบอกว่าตนมาแก้แล้ว เอาของมาถวายอะไรบ้าง

สิ่งของที่ใช้ในการแก้บน จากการที่ผู้ศึกษาสังเกตดูการแก้บน ปรากฏของที่ใช้ในการแก้บนแบบออกเป็น ๗ กลุ่ม ดังนี้

๑. รูปปั้นไก่ เช่น ไก่เงิน ไก่ทอง ไก่ใหญ่ ไก่เล็ก

๒. รูปปั้นอาชีพต่างๆ เช่น ทหาร พยาบาล ตำรวจ บัณฑิต

๓. รูปปั้นสัตว์ใหญ่ เช่น ควาย วัว หมู ช้าง และ ๑๒ นักษัตร

๔. ชุดทหาร หนังสือเด็ก และของเด็กเล่น

๕. ประทัด

๖. ไข่ต้ม น้ำแดง

๗. ศิลปะการแสดง เช่น มโนราห์ หนังตะลุง รำกลองยาว

ประวัติและตำนาน “ไอ้ไข่ วัดเจดีย์” มีการกล่าวถึงหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นบทความในหนังสือ หนังสือพิมพ์ รายการโทรทัศน์ บทเพลง และการเล่าต่อกันแบบปากต่อปาก หลายตำนานที่มีเค้าโครงคล้ายกัน ต่างกันก็แต่รายละเอียดปลีกย่อย ตำนานของวัดเจดีย์ต่างตรงกันทุกแหล่งข้อมูล โดยกล่าวถึงวัดในรูปแบบของสถานที่ศูนย์กลางเพื่อมาประกอบพิธีกรรมทางศาสนาแบบชั่วคราว ไม่ได้เป็นวัด แต่ภายหลังจากหลวงปู่ทวดเสด็จมาเยือน ได้รับการพัฒนาจนมีการสร้างโบสถ์ สร้างพระพุทธรูป ประชาชนจึงสานต่อโดยการสร้างอาณาเขตเป็นวัด และสร้าง

สิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจในหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นโบสถ์วิหารหลังใหม่ รูปเคารพไอ้ไข่ รูปวาดไอ้ไข่ หรือแม้แต่ การขยายอาณาเขตวัด เพื่อสร้างสิ่งเคารพเป็นที่ยึดเหนี่ยวแก่ประชาชนจากทั่วทุกสารทิศ

ตำนานและประวัติของ ไอ้ไข่ นั้นมีเค้าโครงคล้ายกันแต่ก็มีรายละเอียดแตกต่างกันไปบ้าง กล่าวคือ ไอ้ไข่นั้นเป็นเด็กที่วุ่นนอนสอง่าย เคารพพระผู้ใหญ่และชอบช่วยเหลือชาวบ้าน เหล่านี้ทุกแหล่งข้อมูลต่างให้ความสำคัญตรงกัน แตกต่างกันก็ตรงที่ ไอ้ไข่นั้นเป็นเด็กในสถานที่เดิม กล่าวคือ เกิดบ้านฉลุง อำเภอฉลุง จังหวัดนครศรีธรรมราช หรือเป็นเด็กจากต่างถิ่นแต่เดินทางผ่านมาแล้วได้รับคำสั่งจากหลวงปู่ทวดให้อยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ สิ่งที่แตกต่างกันอีกอย่างคือ ไอ้ไข่นั้นเป็นแคว้นญาณตามเสด็จมาหรือเป็นเด็กที่เพิ่งมาตายภายหลัง รายละเอียดปลีกย่อยต่างกันบ้าง ยอมรับอยู่กันว่าใครเป็นคนเล่า และหลายเรื่องเล่ามีประวัติศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของตำนานหรือประวัติของ “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” รวมทั้งความน่าจะเป็นแห่งเหตุและผลของเรื่องราวที่เกิดขึ้น

นอกจากประวัติ ตำนาน เรื่องราวความเป็นมาของ ไอ้ไข่ วัดเจดีย์ แล้ว ยังมีในประวัติในส่วนของความเชื่อมั่นในรูปเคารพไอ้ไข่ ที่เชื่อว่า เป็นวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ โดยมีการสร้างเครื่องบูชา แทนตัวตน ไอ้ไข่ เพื่อเป็นเครื่องเคารพแก่ประชาชนผู้ศรัทธา

อย่างไรก็ดี ตำนานและประวัติของไอ้ไข่ก็ยังมีส่วนสร้างความเคารพ ให้แก่ประชาชนและยังเชื่อมั่นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาว่า “ไอ้ไข่ วัดเจดีย์” เพราะตำนานและประวัติล้วนแฝงไว้ด้วยเรื่องราวอภินิหาร ความน่าเลื่อมใส และทำให้ประชาชนยึดมั่นในรูปเคารพไอ้ไข่ จนสื่อถ่ายทอดเรื่องราวของ ไอ้ไข่ ออกมาในหลากหลายช่องทาง ไม่ว่าจะเป็น รายการโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ หรือแม้แต่บทเพลง

ผลจากการบนบานต่อไอ้ไข่ วัดเจดีย์ จากประชาชนที่มาบนบานได้ให้สัมภาษณ์ทำให้ทราบถึงพลังความศรัทธาต่อไอ้ไข่เพราะแม้ว่าจะบนบานแล้วไม่ประสบความสำเร็จแต่ผู้ให้สัมภาษณ์ต่างเชื่อมั่นและมีความหวัง เพราะเชื่อว่าสักวันหนึ่งจะสมหวัง รวมทั้งผู้ที่มาบนบานส่วนมากจะได้ตั้งใจปรารถนา ข้าวแพร่สะพัดในทาง “ขอได้ไหวรับ” จึงทราบความน่าเชื่อถือแก่ประชาชนจำนวนมาก

ความสำเร็จจากการบนบาน ผู้บนบานมองว่าที่สำเร็จได้ส่วนหนึ่งมาจากบารมีและความศักดิ์สิทธิ์ของไอ้ไข่ วัดเจดีย์ ที่ดลบันดาลให้เกิดขึ้น และเชื่อมั่น ศรัทธาในรูปเคารพไอ้ไข่ กรณีการบนบานแล้วไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่ได้ตั้งใจหวัง ผู้ที่มาบนบานต่างเชื่อว่าเป็นเพราะตนไม่ได้รักษาตนเองให้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ ไม่ได้ตั้งใจจริง การบนบานจึงล้มเหลว หลายคนกล่าวถึงการปฏิบัติให้อยู่ในธรรมนงคคลองธรรม รักษาศีล ทำความดีก่อน ไอ้ไข่ วัดเจดีย์ จึงจะช่วย

นอกจากผลจากการบนบานในแง่ของการขอแล้ว จากการสังเกตผู้วิจัยเห็นพัฒนาการของวัดเจดีย์ ไม่ว่าจะเป็นส่วนของศาสนสถาน พื้นที่ขยายจากเดิมแค่ ๙ ไร่ ณ ปัจจุบันวัดเจดีย์ไอ้ไข่มีเนื้อที่เกือบ ๔๐ ไร่ หรือแม้แต่เงินสะสมจากการทำบุญ และการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วประเทศไทย รวมทั้งต่างประเทศด้วย เช่น คณะทัวร์จากมาเลเซีย และคณะทัวร์จากสิงคโปร์

อ้างอิง

แก้ว จิปาถะ. (๒๕๕๘). ตำนาน “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์”. สืบค้นจาก www.facebook.com/jipatr.

คำรพ เกิดมีทรัพย์. (๒๕๕๖). ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ : เทพแห่งสามัญชน. สืบค้นจาก www.siamfreestyle.com

ไชยแสง กิระชัยวนิช. (๒๕๕๘). ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์ อ. สิขล. ใน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก.

สืบค้นจาก www.komchadluek.net/detail.

เดลินิวส์. (๒๕๕๗). ขาวเน่ตอ้ง วิญญาณ ไข่ เด็กวัดเจดีย์ แสดงปาฏิหาริย์. ใน หนังสือพิมพ์เดลินิวส์.

สืบค้นจาก www.dailynews.co.th/regional.

ไพฑูรย์ อินทศิลา และ กัญญาณัฐ เทัญสวัสดิ์. (๒๕๕๗). ศรีทธา “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์”. สืบค้นจาก

www.konnakhon.com/detail_news.

มารีษา. (๒๕๕๖). “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” ศรีทธาแห่งแผ่นดิน. สืบค้นจาก www.aikai-watjadee.blogspot.com.

สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดนครศรีธรรมราช. (๒๕๕๖). วัดเจดีย์ ไอ้ไข่.

สืบค้นจาก www.siamfreestyle.com/travel-attraction-more.

๕

รู้จัก... ไม่รู้ใจ
รัก... แต่ไม่รู้สันทาน
รักปัจจุบัน... แต่ไม่รู้เมือวาน
รู้จักกันมานาน... แต่ไม่อาจรู้
สันทาน... ที่แท้จริง

จาก F.B